

Ihmeellinen sattuma

Työnvälittäjä katseli otsa rypyssä edessään kyhjöttävää ihmispoloa.

”Kai sitä tuotakin pitäisi yrittää auttaa, uudelleenkouluttaa tai muuta sellaista”, hän mietti. ”Mutta pahalta näyttää, perin pahalta...”

—No, kertokaapas vähän itsestänne ihan rehellisesti, että päästään alkuun, työnvälittäjä kuitenkin rohkaisi asiakastaan huokaistuaan ensin syvään.

—Joo, tota. Eihän se meikäläisen tarina kyllä niitä parhaita ole. Vaan kun herra välittäjä niin kovasti pyytää, niin voinhan minä sen kertoakin:

Minä tunnen olevani epäonnistunut ihminen. Ei minusta taida olla mihinkään. Kaikki menee pieleen, mihin ryhdyn. Näki sen jo sota-aikana Törnin porukassa. Toiseksi jäätiin.

Ja yhtä helvettiä tämä on ollut myöhemminkin. Mulla oli oikein hyvä virka tuolla valtionyhtiössä, hallintoneuvoston puheenjohtajana oikein. Vaan nurin meni

sekin, firma meinaan. Meikäläistä syyttivät. Ei jäänyt käteen muuta kuin väritelkkari, ja senkin veivät, kun sanoivat ettei olisi saanut ilmaiseksi ottaa.

Masentuuhan sitä tuollaisesta, eikö masennukin herra välittäjä? Minä rupesin nyhjäämään ja jahkailemaan. Kaiket päivät vain jahkailin, minulla ei ollut erinomaista harrastusta mihinkään. Haikailin että ottiatuota, tarttis tehdä jotain. Vaan mistään ei tullut mitään.

Ja mielialakin vaihtui kuin tuuliviiri. Yhtenä päivänä olin tätä mieltä, vaan kun olin yön yli nukkunut, huomasinkin olevani tuota mieltä.

Vaimo lopulta hermostui mokomaan menoon. Veti ranstakalla muotoon. Lähdettävä siitä oli tietysti sellaisesta pesästä. Akka jäi huutamaan perään että ”avionrikkoja, avionrikkoja”. Oli nääs tullut käydyksi vähän vieraissakin välillä.

No sitten minä ajattelin hakea menestystä rajan takaa. Niinhän

ne muutkin. Vaan enpä päässyt sinnekään, Vainikkalasta käännyttivät takaisin, ei ollut kuulemma sikäläisillä oikein räpyä kaverata justiinsa nyt. Ja liekö noissa papereissakin ollut jotain.

Tuli siinä otetuksi ryyppy murheeseen, ja toinen ja kolmaskin, tietäähän sen kun yrittää ja yrittää, vaan ei koskaan onnistu. Siinä humussa ja sumussa meni muutama vuosi, kunnes aloin olla siinä kunnossa, että kaatuilin yleisillä paikoilla ja kompuroin vaikka missä. Ja taisipa siinä räpsähtää joku rattijuoppous-sakkokin ja sen sellaista.

Kaikenlaisissa kerhoissa minä olen yrittänyt saada ystäviä ja menestystä ja vaikutusvaltaa, vaan ei tahdo luonnistua sekään, kun meikäläisellä on vähän tämöinen kankea kieli ja huono ulosanti. Kavereita ei ole kuin kourallinen. Ei niille osaa mieliksi olla. Vuoroin syyttävät sosialistiksi, vuoroin porvariksi, vaiken minä tosiasiaa ymmärrä politiikasta yhtään mitään, ulkopolitiikasta varsinkaan.

Vaan hiihtoa minä sentään vielä jaksan harrastaa. Viime talvenakin tuli 5 000 kilometriä täyteen, vaikkei ollut luntakaan kuin puolitoista kuukautta. Mutta eihän sitä taida hiihtämisellä mitään hommia löytyä, eihän?

—Jaa jaa, aprikoi työnvälittäjä. —Järkyttävä kertomus, tosiaan, harvemmin sitä mokomaa kuulee. Ei taida meillä kovin paljon löytyä valikoimaa tuommoiselle taustalle. Vaan mietitäänpäs kumminkin, jos sitä jotain sentään... Olettekos te syntyperäinen Suomen kansalainen.

—Olenpa tietenkin, korpitölin poikia tuolta Kainuun puolesta, ison perheen toiseksi vanhin.

—Herrajestas mies, miksette heti sanonut! innostui työnvälittäjä. —Tehän olette suoranainen löytö! Minulla on täällä oikein hyvä paikka, joka on kuin tehty teille, ihan juuri vapautumassa. Ihmeellinen sattuma, ihmeellinen sattuma, ihastuttavaa...